

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **JUDr. X. X.**, narozená dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2022 č.j. MD-5905/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 2. 2022 č.j. MD-5905/2022-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve výroku I. změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 21. 7. 2021, č.j. MHMP 967109/2021/Mao (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že „pokuta ve výši 2 000 Kč“ se mění na „pokuta ve výši 1 500 Kč“, a ve výroku II. bylo prvostupňové rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobkyně se jako řidička motorového vozidla tov. značky Škoda, registrační značky X, dopustila přestupku, neboť dne 27. 11. 2020 ve 22:34 hodin v rozporu s ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), předmětné vozidlo zastavila a ponechala stát v ulici P. A. u domu č. X na chodníku v místě, kde takové užívání chodníku není zákonem povoleno, čímž spáchala z nedbalosti přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., za což jí byla dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně především namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval její odvolací námitkou, zda část vozovky, na níž žalobkyně parkovala, je chodníkem. Žalovaný si vystačil s citací části rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) sp. zn. 1 As 76/2013 a sp. zn. 6 As 333/2017, a na základě toho uzavřel, že fotodokumentace pořízená žalobkyní a strážníky Městské policie hl. m. Prahy „zachycují vedle vozovky cestu pokrytou zámkovou dlažbou, která je oddělena od vozovky viditelným obrubníkem; takovýto povrch nese jasné známky chodníku“. K tomu žalobkyně uvedla, že rozhodnutí NSS, sp. zn. 1 As 76/2013, je běžným rozhodnutím v konkrétní věci, nikoli judikátem. Judikátem je naopak rozhodnutí NSS, sp. zn. 2 As 48/2008, k němuž žalovaný účelově nepřihlédl, a jehož právní věta určuje, že ve správním řízení musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník, a toto důkazní břemeno nese správní úřad. Z judikatury NSS rovněž vyplývá, že zákon pojem chodník nijak nedefinuje, a je tedy třeba jej chápat shodně jako v běžném životě, a to tak, že chodníkem je část ulice nebo silnice určená pro pěší, zřetelně oddělená od místní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem) a je možno ji takto i užívat.
4. Napadené rozhodnutí žalobkyně považovala za formalistické, které řešení existujícího problému s parkováním v ulici P. A. nijak nepomohlo, přičemž shodně jako prvostupňové rozhodnutí pouze parafrázuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se však skutečně neseznámily se situací na místě samém, nevyložily, proč část vozovky, po níž nikdo nechodí a ani chodit nemůže, považují bez dalšího za chodník. Skutečnost, že tzv. chodník v ulici P. A. nelze pro pěší chůzi plnohodnotně využívat a že je využíván pro parkování vozidel, zcela zřetelně vyplývá z fotodokumentace, která byla předložena v obou stupních správního řízení. Ani touto fotodokumentací se však žádný ze správních orgánů blíže nezabýval, jen ji konstatoval.

5. Žalobkyně dále uvedla, že žalobu podala nejen proto, že uložení pokuty a povinnosti k náhradě nákladů řízení považuje za nesprávné, ale také proto, že se situací, kdy Městská policie pravidelně v ulici ukládá pokuty za zcela stejné parkování na „chodníku“, jsou již dlouhou dobu nespokojení občané této ulice, přičemž Úřadu městské části Praha – Velká Chuchle se přes jeho snahu nepodařilo najít přiměřené řešení. K tomu přiložila dokument Petice pro parkování v ulici P. A., nově pořízené fotografie, a navrhovala jako důkaz výslech svědka, J. H., nar. X.
6. Žalobkyně dále dodala, že žalovaný rozhodoval bez dostatečné znalosti věci a čistě formálně, což je zřejmé i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalovaný nesprávně uvedl, že se žalobkyně nedostavila k nařízenému ústnímu jednání, ačkoliv z protokolu o ústním jednání jasně vyplývá, že se na dané jednání dostavila. K tomu jako důkaz žalobkyně přiložila protokol o ústním jednání o přestupku ze dne 22. 6. 2021.
7. Žalobkyně se domnívala, že otázka, zda je část vozovky v ulici P. A., na níž předmětné vozidlo parkovalo, chodníkem, který by bylo možné takto skutečně užívat či ne, měla být vyřešena ve správním řízení, což se formálním napadeným rozhodnutím, ani prvostupňovým rozhodnutím, nestalo, a neblahá praxe Městské policie spočívající v rozdávání pokut v nočních hodinách tak může pokračovat, aniž by bylo postaveno najisto, zda část vozovky je chodníkem či ne, a zda je tedy udělování pokut za takové parkování v souladu s právem či nikoli.
8. Navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh řízení, k žalobním námitkám odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž citoval konkrétní části rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 76/2013 a sp. zn. 6 As 333/2017, zabýval se i otázkou, zda je inkriminované místo chodníkem či nikoli, přičemž na základě fotodokumentace, která je součástí spisové dokumentace a kterou doplnila i sama žalobkyně, shledal, že část vozovky, na kterém žalobkyně zaparkovala vozidlem, je chodníkem, ve světle citované judikatury. Z fotodokumentace je zřejmé, že uvedené místo je od vozovky odděleno obrubníkem a je pokryto zámkovou dlažbou, z čehož vyplývá, že takový povrch nese známky chodníku. Na základě tohoto vyhodnocení uznal žalobkyni vinnou ze spáchání projednávaného přestupku.
10. K námitkám dále uvedl, že mu nepřísluší posuzovat místní podmínky, tedy to, že v uvedeném místě není tento chodník možné užívat, neboť na něm parkují vozidla. Tato skutečnost není předmětem správního řízení, stejně tak jako skutečnost, že v uvedeném místě není možné zaparkovat, a proto řidiči parkují vozidlo na uvedeném místě; žalovaný na takovou otázku nemůže odpovídat, neboť k tomu není příslušný. Není na žalovaném, aby rozhodoval o otázce špatného parkování v dané lokalitě. Z toho důvodu odmítl obhajobu žalobkyně, neboť se svou nespokojeností se musí obrátit na příslušný orgán.
11. Žalovaný uzavřel, že ve správním řízení o přestupku posoudil veškeré skutečnosti a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z důkazních prostředků jednoznačně vyplývá, že se v uvedeném místě nachází chodník, na němž žalobkyně zastavila a nechala stát vozidlo v rozporu se zákonem. Proto byla žalobkyně uznána

vinnou a byla jí uložena pokuta s ohledem na polehčující a přitěžující okolnosti na samé spodní hranici zákonné sazby.

12. K námitce týkající se judikátů žalovaný uvedl, že není zřejmé, proč žalobkyně považuje jeden rozsudek za judikát a druhý nikoli, v obou byla řešena otázka pojmu „chodník“, kdy v novějším rozhodnutí, sp. zn. 1 As 76/2013, jej Nejvyšší správní soud definoval tak, že „chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku na straně jedné, a ostatní komunikaci na straně druhé“, z čehož žalovaný primárně vycházel.
13. K námitce týkající se ústního jednání žalovaný uvedl, že se jedná o chybu v psaní, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že se žalobkyně ústního jednání zúčastnila. Tato chyba nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, a současně nezakládá ani důvodné pochybnosti ohledně formálnosti rozhodnutí, neboť z odůvodnění dále vyplývá, na základě jakých skutečností žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
14. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Replika žalobkyně

15. Dle žalobkyně žalovaný ve vyjádření pouze opakuje svá dřívější tvrzení, přičemž konstatuje, že mu nepřísluší posuzovat místní podmínky, ani to, že v uvedeném místě není možné zaparkovat jinde, a s nespokojeností je třeba se obrátit na příslušný orgán – to žalobkyně učinila, avšak bezvýsledně, proto musela podat předmětnou žalobu.
16. Předmětem sporu dle žalobkyně nesporně je, že příslušné orgány, jakož i žalovaný, nad věcí neuvažují v kontextu situace ulice P. A., nýbrž alibisticky a stereotypně konstatují známé skutečnosti, tj. že část vozovky je pokryta zámkovou dlažbou, která je oddělena viditelným obrubníkem a takovýto povrch nese jasné známky chodníku. Takové konstatování sice věrně popisuje daný stav, nicméně problém sám nijak neřeší. Žalobkyně trvá na tom, že platná judikatura, v tomto případě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 As 48/2008, určuje, že ve správním řízení bude postaveno na jisto, že se jedná o chodník a toto důkazní břemeno nese správní úřad. Nic takového se však dosud nestalo, správní orgány pouze konstatovaly, že část vozovky vyhlíží jako chodník, proto je chodník, čímž považovaly věc za vyřízenou. S takto povrchním rozhodnutím se žalobkyně nemohla ztotožnit a věřila v kvalifikovanější posouzení ze strany soudu.

V. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 11. 2020 ve 22:34 hodin bylo v ulici P. A. u domu č. X zadokumentováno neoprávněné zastavení a stání motorového vozidla tov. značky Škoda, registrační značky X, jehož nezjištěný řidič porušil ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že s vozidlem zastavil a stál na chodníku v místě, kde takové užívání chodníku není zákonem stanoveno. Součástí spisu jsou dvě fotografie s datovou stopou ze dne 27. 11. 2022 v čase 22:34 hodin.
18. Ve vyjádření ze dne 5. 5. 2021 žalobkyně uznala, že předmětné vozidlo na daném místě zaparkovala. Dále uvedla, že ulice se nachází v prudkém svahu, je velmi úzká, zakončená ostrou serpentinou, po levé straně je svah, na němž jsou postaveny rodinné domy, je zabezpečován až dvoumetrovými kamennými zdmi, po pravé straně se nachází rovněž

rodinné domy nebo stromořadí. Dále uvedla, že přestože pojem chodník není definován, je bezesporu charakterizován tím, že se po něm chodí, což v ulici P. A. možné není, neboť ob několik metrů je tzv. chodník osazen lampami veřejného osvětlení, které chůzi brání, proto po něm nikdo nechodí a všichni chodí po druhé straně ulice, to je možné ověřit na místě, a všichni včetně dětí chodí po druhé straně silnice. Poukázala na to, že pokud by vozidlo zaparkovala na silnici, zůstala by pro ostatní volná jen její menší část, pro osobní automobily by byla průjezdná jen pokud by se vjelo na tzv. chodník, což je kvůli lampám veřejného osvětlení nemožné. Proto žalobkyně parkuje na druhé straně ulice u kamenné zdi na tzv. chodníku, což umožňuje průjezd ulicí ostatním automobilům i bezpečnější a přehlednější chůzi chodců. Také uvedla, že již 5 let v ulici probíhá rozsáhlá výstavba několika domů, kvůli čemu v ulici neustále jezdí nákladní automobily a vozovka je viditelně poničená. Petici, kterou v této věci podali občané ulice, příslušné orgány neřeší. Způsob parkování u zdi považovala žalobkyně za přijatelné řešení problémů ulice P. A. K tomuto vyjádření bylo připojeno několik fotografií z ulice P. A. bez datové stopy.

19. Vyrozuměním o zahájení přestupku a o nařízení ústního jednání ze dne 24. 5. 2021 doručeným žalobkyni (dne 28. 5. 2021) bylo zahájeno řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. pro podezření z porušení ust. § 53 odst. 2 uvedeného zákona žalobkyní.
20. Ve vyjádření ze dne 21. 6. 2021 žalobkyně uvedla, že chodník není v zákoně definován, nicméně je postaveno najisto, že chodníkem se rozumí ta část uličního pozemku, která je svou úpravou vyhrazena pro pěši, chodník v ulici P. A. je osazen pouličními lampami, které plynulé chůzi brání, neboť každých zhruba 15 metrů je třeba se osvětlení vyhnout tak, že chodec musí vstoupit do vozovky, proto chodci tento chodník nevyužívají a chodí po vozovce. Odkázala na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 48/2008 a uvedla, že je na správním orgánu, aby v předmětném přestupkovém řízení prokázal, že část komunikace, na níž žalobkyně parkovala, je skutečně chodníkem, přičemž vyčlenění určité části pozemku k užívání jako chodník musí být podloženo příslušným rozhodnutím, jeho stavebně technický popis nepostačuje. Domnívala se, že by tato otázka měla být řešena jako předběžná a do doby rozhodnutí o této předběžné otázce žádala o přerušení přestupkového řízení. Také navrhla, aby bylo provedeno ohledání situace na místě samém a bylo posouzeno, zda „chodník“ v ulici P. A. může být jako chodník chodci používán či nikoli.
21. Dne 22. 6. 2021 se ve věci konalo ústní jednání, ke kterému se dostavila žalobkyně a provozovatel vozidla, JUDr. S. Z. V průběhu jednání se žalobkyně seznámila se spisovou dokumentací a při svém výsledku nepopírala, že v ulici P. A. zaparkovala, ale popírala, že zaparkovala na chodníku, k tomu odkázala na své vyjádření ze dne 21. 6. 2021 a předloženou fotodokumentaci, z níž je dle žalobkyně patrné, že ulice je opatřena dvěma výstupky, které by bylo možné charakterizovat jako chodník, avšak je také patrné, že jako chodník být využívány nemohou, neboť ulice by se stala neprůjezdnou, kdyby vozidla parkovala mimo tyto „chodníky“. Žádala, aby o otázce, zda jde o chodník či nikoli, bylo rozhodnuto jako o otázce předběžné a do té doby bylo řízení o přestupku přerušeno, k tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 As 48/2008, podle něhož musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník, přičemž toto důkazní břemeno nese správní úřad. Provozovatel vozidla byl v průběhu jednání vyslechnut jako svědek, přičemž uvedl popis ulice P. A., kdy tato měří cca 300 až 400

metrů, v ulici je zhruba 50 řadových domků, před každým domkem parkují vozidla majitelů, parkují vždy na levé straně ulice, u zdi nesprávně považované za chodník, kdyby neparkovali u zdi, silnice by se stala neprůjezdná pro obsluhu, popeláře atd. Situaci již 3 roky řeší Městská část Velká Chuchle na základě petice občanů, jako přílohu předložil dokument Petice k dopravní situaci v ulici P. A., domníval se, že v ulici někdo opakovaně udává a volá Policii na údajné nesprávné parkování, žádal, aby správní orgán I. stupně učinil dotaz na Městskou část Praha – Chuchle, jakým způsobem se řeší složitá situace v ulici P. A. V průběhu dokazování byla prohlížena fotodokumentace provedená orgánem Městské policie hl. m. Prahy, z níž bylo lze učinit závěr, že v době spáchání přestupku stálo předmětné vozidlo na chodníku.

22. Prvostupňové rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 21. 7. 2021, správní orgán I. stupně vyšel z oznámení o přestupku, provedeného šetření a fotodokumentace pořízené Městskou policií, z níž bylo zjevné, že předmětné vozidlo zastavilo na chodníku, ačkoliv nebylo příslušnou dopravní značkou zastavení nebo stání dovoleno, dále uvedl, že ze snímku (na listu č. 6) je zaznamenána asfaltová vozovka a zvýšená plocha chodníku olemovaná obrubníkem, která je pokrytá kostkovou dlažbou a ukončena kamennou zídkou, tento prostor umožňuje pěším přístup do přilehlých obytných domů, je zjevné, že předmětné vozidlo stálo po celé šíři chodníku. Dále je v rozhodnutí uveden průběh řízení, vyjádření zaslaná žalobkyní, průběh ústního jednání a obsah protokolu o ústním jednání ze dne 22. 6. 2021. Dle správního orgánu I. stupně není odkaz žalobkyně na rozhodnutí NSS sp. zn. 2 As 48/2008 přílehlavý, neboť v tomto případě není sporné, že se jedná o chodník. K vyjádření žalobkyně ze dne 21. 6. 2022 správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně v něm shrnuje pouze jednu otázku, a to, co je a není chodník, tyto námitky však považoval za liché, neboť předmětem řízení není, zda se jedná o chodník či ne, ale porušení povinností řidiče, přičemž ze spisové dokumentace vyplývá, že se bezesporu jedná o chodník. K dokumentu Petice k dopravní situaci v ulici P. A. uvedl, že její obsah nesouvisí s předmětem řízení, a proto jej nebral na zřetel. Dále správní orgán I. stupně citoval část rozhodnutí NSS ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 1 As 76/2013, a část rozhodnutí NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 – 31, odkázal na ust. § 53 zákona č. 361/2000 Sb., a uvedl, že žalobkyně svým jednáním znemožnila užití ostatním účastníkům silničního provozu, pro které je chodník ze zákona určen tím, že předmětné vozidlo tvořilo na chodníku překážku v celé jeho šíři. Dále se správní orgán I. stupně vyjádřil k naplnění formálního a materiálního znaku přestupku, k uloženému druhu a výměry správního trestu, k zavinění, hodnotil přitěžující a polehčující okolnosti a vyjádřil se k uložení povinnosti nahradit náklady řízení.
23. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 10. 8. 2021 odvolání, v němž namítala, že (mírně) zvýšená část vozovky není chodníkem a nebyla tak ani zkolaudována, tato část ulice ani není chodci jako chodník užívána, neboť je úzká a chůzi brání lampy veřejného osvětlení, které jsou na chodníku každých zhruba 20 metrů instalovány; tato část vozovky sice může chodník připomínat, chodníkem v pravém smyslu ovšem není a k chůzi není užívána, také uvedla, že na protější části vozovky nelze parkovat, ulice je úzká a v prudkém svahu, zejména nákladní vozy by se na vozovku vůbec nevešly; tyto skutečnosti plně prokazují fotografie, které v řízení předložila. Dle žalobkyně se však správní orgán I. stupně jejími tvrzeními, přiloženými fotografiemi, návrhem na zjištění situace na místě samém a peticí občanů vůbec nezabýval, námitku, že se nejedná o chodník a není takto ani využíván, označil za lichou, své rozhodnutí opřel o jediný snímek vyhotovený Městskou policií, který způsob parkování zachycoval (což

nebylo sporné), tento jediný důkaz vyhodnotil bez dalšího tak, že byl spáchán přestupek, neboť vozidlo zastavilo na chodníku, a to v celé jeho šíři, ač to nebylo dopravní značkou dovoleno. K rozhodnutí sp. zn. 1 As 76/2013 uvedla, že tento není judikátem, naopak judikátem je rozhodnutí sp. zn. 2 As 48/2008, podle kterého musí být ve správním řízení postaveno najisto, že se jedná o chodník a toto důkazní břemeno nese správní úřad, pojem chodník není zákonem definován, je třeba jej chápat jako v běžném životě, tj. část ulice určená pro pěší, zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem) a je možno ji takto i užívat. Správní orgán ve svém rozhodnutí neodpověděl na základní otázku, tedy, zda část vozovky, na níž vozidlo parkovalo, je chodníkem, který by bylo možno takto používat či ne. Dle žalobkyně bez zodpovězení této otázky nelze ve věci spravedlivě rozhodnout. Rozhodnutí dle žalobkyně vykazuje znaky libovůle, správní orgán pouze parafrázoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž se seznámil se skutečnou situací na místě samém a aniž vyložil, proč část vozovky, po níž nikdo nechodí a ani chodit nemůže, považoval bez dalšího za chodník. Závěrem uvedla, že předmětné řízení vede především proto, aby se otázka, jak parkovat v ulici P. A., vyřešila, situace s parkováním sice není jednoduchá, ale dosud se s ní její obyvatelé dokázali srovnat, to, že Městská policie v nočních hodinách ulici projede a vlastníky zaparkovaných vozidel pokutuje, řešením parkováním není. Skutečným problémem jsou vjezdy nadměrných nákladních automobilů, dopravní značkou zakázané, které již poškodily vozovku a jsou skutečně nebezpečné, to ovšem Městská policie neřeší.

24. V napadeném rozhodnutí ze dne 22. 2. 2022 žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odvolací námitky žalobkyně. Ke stěžejní námitce žalobkyně, tj. že se v uvedeném místě nenachází chodník a správní orgán I. stupně se touto skutečností nezabýval, žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně citoval části rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 76/2013 a sp. zn. 6 As 333/2017, které zmínil též žalovaný. Dále uvedl, že fotodokumentace pořízená strážníky Městské policie a následně i dodaná žalobkyní zachycuje vedle vozovky cestu pokrytou zámkovou dlažbou, která je oddělena od vozovky viditelným obrubníkem, takovýto povrch nese jasné známky chodníku, přestože toto konstatování nebylo přímo uvedeno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je z dalšího zřejmé, že díky podkladům a uvedeným skutečnostem s odkazem na judikáty k tomuto závěru došel i správní orgán I. stupně, který žalobkyni uznal vinnou z uvedeného protiprávního jednání, z fotodokumentace strážníků je rovněž zřejmé, že vozidlo stojí po celé ploše dlažby. Uzavřel, že se žalobkyně dopustila uvedeného protiprávního jednání, když s vozidlem zastavila na chodníku i přesto, že to nebylo zákonem dovoleno; tvrzení, že je daná komunikace vytížena nákladními vozidly z důvodu stavby a také toho, že je v uvedeném místě vozovka úzká, nezprošťují žalobkyni viny z protiprávního jednání. Ani tvrzení, že je chodník lemován sloupy veřejného osvětlení, které tento chodník ještě více zužují, nezakládá pochybnost, že se žalobkyně protiprávního jednání dopustila. Námitky týkající se nevyhovujícího stavu vozovky a chodníku, špatného parkování v daném místě, nespokojenost s jednáním strážníků, nesouhlas se situací v daném místě či s postupem při parkování je nutné směřovat na příslušný orgán, neboť uvedené není předmětem řízení a žalovaný není kompetentní k zodpovězení těchto otázek. Dle žalovaného správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil průběh celého řízení, uvedl, z jakých podkladů vycházel, aby byl zjištěn takový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a po celou dobu správního řízení dodržoval veškeré zásady a platné předpisy. V závěru odůvodnil změnu výše správního trestu.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Soud ve věci nařídil ústní jednání dne 4. 8. 2023, žalovaný i žalobkyně při jednání setrvali na svém stanovisku, žalobkyně uplatnila nová tvrzení, dle kterých jsou v dané ulici chodníky po obou stranách a pokud se zaparkuje na silnici, nikdo už neprojede, dále uvedla, že kdyby mělo být parkováno naproti, tak by muselo být parkováno na obecní zeleni. Rovněž nově namítala, že fotodokumentace Městské policie založená ve správním spise, která má prokazovat nesprávné parkování žalobkyně, je falešná a z jiné doby.
27. Soud k těmto novým námitkám žalobkyně uvádí, že jsou opožděné, v žalobě, ani ve lhůtě pro podání žaloby je žalobkyně neuváděla, dle § 71 odst. 2 s.ř.s. lze nové žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která však v daném případě uplynula dne 2. 5. 2022 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Z tohoto důvodu se soud danými námitkami nezabýval, ani neprováděl dokazování fotografiemi předloženými žalobkyní na jednání a označenými čísly 2 a 3, které se měly vztahovat k prvním dvěma nově uplatněným žalobním tvrzením. Zároveň tato nová tvrzení ani neindikovala, že by napadené rozhodnutí vykazovalo vady, kterými by se soud měl zabývat z úřední povinnosti.
28. Podle ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*
29. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
30. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4, a písm. k).*
31. Soud se neztotožnil s námitkou, dle které se správní orgány ve svých rozhodnutích nezabývaly otázkou a zároveň námitkou žalobkyně, zda část vozovky, na které žalobkyně zaparkovala vozidlo, je třeba považovat za chodník či nikoli.
32. Při posouzení dané otázky žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které v otázce definování chodníku vycházelo z rozhodnutí NSS ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013 – 27, dle kterého: *„[n]ení myslitelné ani žádoucí, aby veškeré pojmosloví užívané právními předpisy mělo zákonnou definici. Naprosto postačí, podřadí-li se obecně používaný výraz pod obecně platnou definici, kterou danému pojmu přiznává běžná mluva. Tak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla zvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé. (...) Odlišná struktura dlažby v místě zastavení vozidla, ohraničená obrubníkem lemujícím vozovku, byť toliko zasazeným v úrovni okolní dlažby, mu musela signalizovat, že parkuje na chodníku. Není pochyb o tom, že různorodá dlažba a její uspořádání na předmětném místě byla vysvětlitelná právě odlišným funkčním*

využitím chodníku a ostatní komunikace, nikoliv pouze estetickým uspořádáním dlažby“ (pozn. - podtržení doplněno).

33. Z rozhodnutí NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 – 31 správní orgán I. stupně uvedl následující: „[p]ro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě, který je zcela zřejmý z pořízených fotografií.“
34. Správní orgány pak k otázce, zda bylo předmětné místo chodníkem, zaujaly následující stanovisko: *fotodokumentace pořízená strážníky Městské policie hl. m. Prahy a následně dodané žalobkyní zachycují vedle vozovky cestu pokrytou zámkovou dlažbou, která je oddělena od vozovky viditelným obrubníkem. Takovýto povrch nese jasné známky chodníku.*
35. Jak plyne z výše uvedené judikatury, pojem „chodník“ není zákonem, ani jinými právními předpisy definován. Je tak třeba vyjít z vymezení tohoto pojmu, ke kterému přistoupila judikatura, která za rozhodující považuje faktický stav na místě, jako chodník pak definuje takovou část ulice určenou pro pěši, která je zřetelně oddělená od ostatní komunikace, a to zpravidla vyvýšeným obrubníkem, a která často lemuje zástavbu na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé. Též odlišná struktura dlažby, která je ohraničená obrubníkem lemujícím vozovku, může řidiči signalizovat, že má odlišné funkční využití od ostatní komunikace a že se tedy jedná o chodník. Dle této judikatury je tak rozhodné stavebně technické hledisko, a to z hlediska faktického stavu, který odpovídá vymezení pojmu „chodník“ v běžném životě. Není tak nezbytné, aby správní orgán v každém případě prokazoval i formální určení předmětného místa k užívání jako chodníku, např. obsahem pasportu místních komunikací obce nebo kolaudačním rozhodnutím.
36. Správní orgány z této judikatury vyšly, zabývaly se tak faktickým stavem na místě, který zjistily zejména z fotodokumentace ve správním spise (kdy žalovaný vzal v potaz též fotodokumentaci žalobkyně), ze které je zcela patrné, že předmětná část ulice P. A. je podél zástavby od vozovky oddělená vyvýšenými žulovými obrubníky, vedle nich je směrem k zástavbě (a kamenné zídce, u níž žalobkyně zaparkovala předmětné vozidlo) položena zámková dlažba. Tato část ulice je na první pohled zcela odlišná od její zbývající části, na níž je asfaltová silnice. Část ulice vydlážděná zámkovou dlažbou také nepochybně slouží obyvatelům této ulice k přístupu do jejich domů, jak rovněž správní orgán I. stupně uvedl v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně tyto skutkové okolnosti nijak nezpochybnila. Soud shledal, že z hlediska faktického stavu, resp. stavebně technického hlediska je v daném případě zřejmé, že se jedná o chodník. V průběhu správního řízení tedy bylo postaveno najisto, že část ulice P. A., na níž žalobkyně parkovala, je chodníkem, a žalovaný v této otázce své důkazní břemeno unesl, když shromáždil fotodokumentaci, která faktický stav zcela zřetelně prokazuje.
37. Žalobkyně k tomu ve správním řízení namítala, že se nejedná o chodník, neboť tato část je úzká a jsou na ní umístěny lampy pouličního osvětlení, které chůzi brání, k čemuž se žalovaný rovněž vyjádřil v tom smyslu, že uvedená tvrzení nijak nevyvracejí zjištěný skutkový stav, kdy faktické parametry chodníku byly naplněny. Soud k tomu doplňuje, že dle fotodokumentace ve správním spise šířka chodníku, ani umístěné lampy evidentně

nevylučují, aby se po takovém chodníku mohli pohybovat chodci. Tato námitka tak není způsobila vyvrátit závěr, že předmětné místo, kde žalobkyně parkovala, faktická kritéria chodníku, jak jsou definována shora uvedenou judikaturou, splňuje.

38. Správní orgány se též zabývaly obsahem žalobkyní namítaného rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 – 58, správní orgán I. stupně konstatoval, že není přílehlavý k dané věci, neboť není sporné, že se jedná o chodník, žalovaný pak závěry správního orgánu I. stupně převzal. Žalobkyně z daného rozhodnutí poukazovala na právní větu, dle jejíž věty druhé: „*Ve správním řízení však musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník, a toto důkazní břemeno nese správní úřad.*“ Žalobkyně však již opomíjí celkový kontext odůvodnění daného rozhodnutí. Toto rozhodnutí navíc předchází výše uvedená rozhodnutí NSS, ze kterých vyšly správní orgány a která určitým způsobem pojem chodníku definují. Nicméně, ani rozhodnutí č.j. 2 As 48/2008-58 nepopírá, že primárním hlediskem pro definování chodníku je stavebně technické hledisko, v daném případě však byl sporný i stavebně technický stav místa, kde vozidlo parkovalo, neboť pozemek byl využíván jako společný dvůr, nikoli jako komunikace; v takové situaci NSS konstatoval, že závěry správního orgánu o tom, že se skutečně jedná o chodník, musí být zcela jednoznačné a přesvědčivé. V projednávaném případě však bylo nepochybné, že z hlediska faktického stavu byly parametry chodníku, tak jak je chápe výše uvedená judikatura (rozhodnutí sp. zn. 1 As 76/2013 a č.j. 6 As 333/2017-31), naplněny, správní orgán důkazní břemeno unesl. Nebylo proto nutné vést v tomto směru další dokazování, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 7 As 123/2019 – 35, bod 19. Napadené rozhodnutí tak není s rozsudkem NSS č.j. 2 As 48/2008-58 nijak rozporné.
39. V žalobě žalobkyně dále namítala, že chodník v ulici P. A. je fakticky užíván pro parkování vozidel. Uvedené však nemá žádný vliv na to, že předmětné místo splňuje definiční znaky chodníku, jak byly vymezeny judikaturou, a tedy pro takové místo platí zákaz užívat jej k parkování motorových vozidel. Zákaz zastavení či stání motorových vozidel na chodníku platí všeobecně, v některých případech však může být umožněno dopravním značením. V ulici P. A. však žádné takové dopravní značení není, což konstatoval již správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí. Účelem chodníku je obecně poskytnout prostor pro bezpečný pohyb pěších účastníků dopravního provozu (viz rozhodnutí NSS ze dne 10. 9. 2020, č. j. 6 As 165/2020 – 21). Z tvrzení žalobkyně o tom, že se i jiní řidiči dopouští ve velké míře parkování na uvedeném chodníku, tak lze dovodit pouze to, že se též tyto osoby svým jednáním dopouštějí přestupků na úseku dopravy, v žádném případě to však nemůže jakkoli umenšovat či dokonce vylučovat odpovědnost žalobkyně za spáchaný přestupek. Obdobně, ani skutečnost, zda po daném chodníku chodci ve skutečnosti chodí resp. že po daném chodníku chodci nechodí, neboť je masivně využíván k parkování vozidel, nemůže nic měnit na stavebně technickém určení tohoto místa jako chodníku; protiprávní jednání na něm parkujících řidičů znemožňující průchod chodců není způsobilé založit závěr o tom, že se z tohoto důvodu o chodník již nejedná. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu fotodokumentaci přiloženou žalobkyní k žalobě, kterou žalobkyně zamýšlela prokazovat, že chodník je využíván pro parkování vozidel (navíc je tato dokumentace zčásti již součástí správního spisu), ani fotodokumentaci předloženou žalobkyní na jednání označenou číslem 1. K tomu je též třeba uvést, že žalovaný i fotodokumentaci předloženou žalobkyní využil, a to pro zodpovězení otázky, zda lze předmětnou část komunikace považovat za chodník.

40. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl zjevnou nesprávnost, a sice, že se žalobkyně neúčastnila ústního jednání dne 22. 6. 2021, dle protokolu o ústním jednání však byla žalobkyně přítomna. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť při ústním jednání samotném žalobkyně přítomna byla, z procesního hlediska práva žalobkyně nebyla zkrácena, uvedené konstatování o nepřítomnosti žalobkyně na jednání pak nebylo z hlediska závěrů žalovaného v dané věci nijak podstatné, žalovaný zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a správně se vypořádal s nosnými právními otázkami v dané věci. Protokol o ústním jednání soud neprováděl jako důkaz, neboť je součástí správního spisu.
41. Z žaloby se podává, že žalobkyně je nespokojena s dopravní situací v ulici P. A., kde dle jejího tvrzení je obtížné zaparkovat jinak než na chodnících. Nicméně, ani taková situace nezbavuje žalobkyni odpovědnosti za její protiprávní jednání, které bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, skutková podstata přestupku byla naplněna. Uvedenou situaci může žalobkyně a případně její spoluobčané v daném místě řešit s kompetentními orgány obce či státní správy, daná otázka však není předmětem tohoto přestupkového řízení, a tedy ani soudního přezkumu v předmětném řízení. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu Petici pro parkování v ulici P. A. (která je též součástí správního spisu), výslech svědka J. H., ani nově předložené fotografie přiložené k žalobě.
42. Lze shrnout, že správní orgány se otázkou, zda je část ulice P. A. chodníkem či nikoli dostatečně zabývaly, přitom vyšly především ze stavebně technického stavu části ulice, kde žalobkyně vozidlo zaparkovala, zohlednily účel, jemuž má chodník na daném místě sloužit, a rovněž posuzovaly, zda parkování v ulici neumožňuje speciální dopravní značení. Závěry správních orgánů považuje soud za správné, vycházející z dostatečných podkladů obsažených ve správním spise (především z fotodokumentace), tyto závěry jsou jednoznačné a přesvědčivé, námitky žalobkyně nebyly způsobily je zpochybnit.
43. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. srpna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně